

„MONDJ EGY IMÁT, HÉLAMÁN!

Írta: Dayle Searle

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez volt Hélamán első napja az iskolában. A kedvenc pólója volt rajta, és kapott egy új ceruzát. A tanító néni megengedte, hogy a barátaival üljön, Szilveszterrel, Leventével és Dominikkal. Szuper nap volt.

„Pakoljatok össze – mondta Kati néni. – Itt az ideje az ebédnek.”

Hélamán családja mindig együtt imádkozott az étkezések előtt. Jelentkezett. „Kati néni, imádkozunk majd az ebéd előtt?”

Kati néni rámosolygott Hélamánra. „Mondhatsz ételáldást, ha szeretnél.”

Hélamán és a barátai előpakolták az ebédjüket.

„Mi az az ima?” – kérdezte Szilveszter.

„Beszélgetés Mennyei Atyával – mondta Hélamán.

– Így köszönjük meg Neki az ételünket.”

„Tudnál mondani egy imát mindannyiunk nevében?” – kérdezte Dominik.

Hélamán keresztbe tette a karját. Három barátja is követte a példáját. Hélamán lehunyta a szemét és lehajtotta a fejét. A barátai is így tettek.

Ezután Hélamán elmondott egy imát, ahogy a családja is szokta. Köszönetet mondott Mennyei Atyának

ezért a jó napért és az ebédjükért. Áldást kért az ételükre. Jézus Krisztus nevében fejezte be, és azt mondta, ámen.

Szilveszter, Levente és Dominik felnézett.

„Ti is mondhatjátok, hogy ámen” – mondta Hélamán.

A barátai elmosolyodtak, és azt mondták, ámen.

Másnap ebédidőben Szilveszter azt mondta: „Mondj egy imát, Hélamán!”

„Igen, mondj egy imát, Hélamán!” – mondta Dominik. Levente is bólintott.

Így hát Hélamán ismét imádkozott. Ezúttal azt mondta, nagyon hálás azért, hogy az anyukája sonkás sajtos szendvicset készített neki, a kedvencét. Arra kérte Mennyei Atyát, hogy segítsen nekik figyelni aznap az órán.

Hélamán barátai minden ebédnél azt mondták: „Mondj egy imát, Hélamán!” Hélamán mindennap elmondott egy imát. Egy héten keresztül mindennap imádkozott a barátaival.

A következő hétfőn ebédidőben Dominik azt mondta: „Ma én fogok imádkozni.”

Hélamán meglepődött. Összefonta a karját, behunyta a szemét, lehajtotta a fejét, és hallgatott, miközben Dominik imádkozott.

Dominik így kezdte: „Drága Mennyei Atyám!” Megköszönte az ételüket, és megkérte Őt, hogy

áldja meg azt. Jézus Krisztus nevében fejezte be, és azt mondta, ámen.

„Ámen!” – mondta Hélamán és Levente.

„Ámen!” – mondta Szilveszter is. „Nem tudtam, hogy tudsz imádkozni.”

„Megtanultam, ahogy hallgattam Hélamánt – mondta Dominik. – Megkérdeztem a szüleimet, hogy mondhatnék-e imát, amikor otthon leülünk enni. Igent mondtak, így hát úgy imádkozom, ahogy Hélamán is.”

„Nem semmi – ámuldozott Szilveszter. – Azt hiszem, megkérdezem a szüleimet, hogy én is mondhatok-e imát az asztalnál.”

„Én is!” – helyeselt Levente.

Hélamán elmosolyodott. Örült, hogy segíthetett a barátainak megtanulni, hogyan beszéljenek Mennyei Atyával. Tudta, hogy Mennyei Atya szereti őt, és hogy Mennyei Atya a barátait is szereti. ●

Az eredeti történet Mexikóban játszódott.

